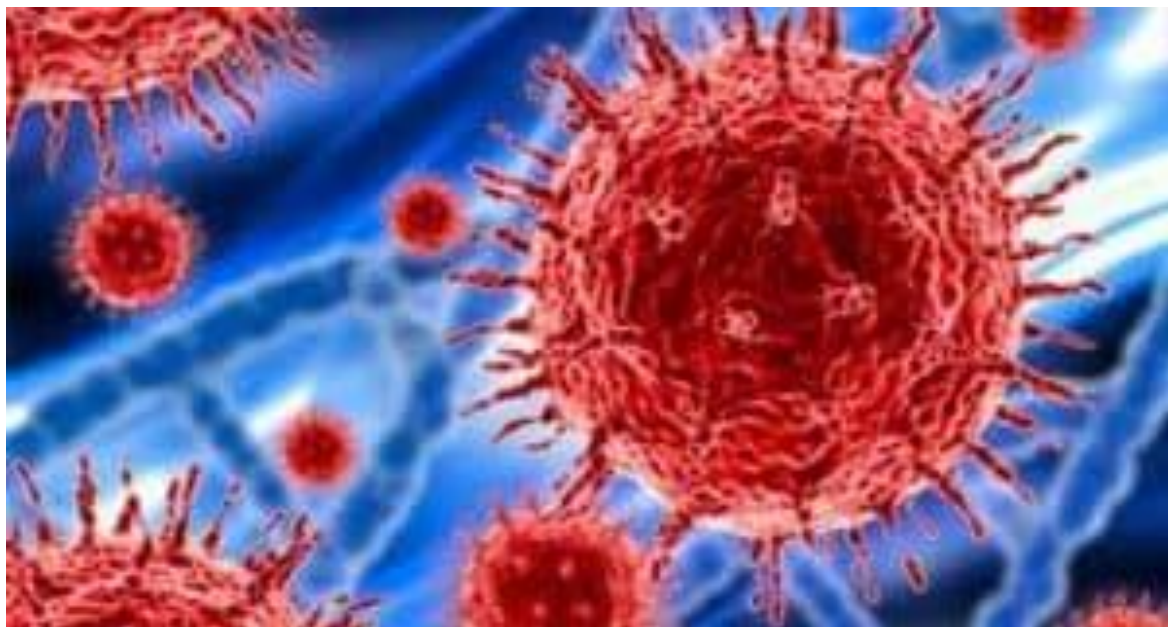

KORONANJE

2. številka

NAMESTO UVODNIKA -dnevniški zapis iz karantene

April, 2020

Dragi dnevnik !

Mesec dni je minilo, odkar smo zapustili šolsko stavbo. Mešani občutki so me prevevali, ko sem se tistega petka peljala domov. V mislih so mi odzvanjala vprašanja- kako dolgo? Smo okuženi? Kako bo s poukom? S strahom sem spremljala otroke, brala o simptomih. Hvala bogu, fantje so zdravi. Tudi midva, najini starši in naša okolica.

In potem se je začelo intenzivno delo na daljavo- ne samo zame, tudi za moja šolarja.

In naše življenje, naš ritem, naš življenjski slog in nenazadnje naše stanovanje je dobilo nove, drugačne razsežnosti.

Postali smo razred v malem in jaz - mama učiteljica. Ne rečem, da to nisem bila prej, vendar na drugačen način. Moja učilnica je v mojih mislih in ko sedem za računalnik, berem naloge učencev, se v mislih preselim v učilnico in tam najdem obraze učencev in učenk. Vesela sem, ko od njih dobivam dobre naloge, lepe misli, želje.

Uspeva nam. Vsak dan znova. Zakaj? Zato, ker sem vedno težila k delavnosti, k organizaciji. In organizacija- ta nas rešuje. Zjutraj ne spimo do desetih- ne, moja šolarja imata naravnane budilke in pouk se jima začne kot običajno. Naš »vrtičkar« si privošči daljše spanje, pridruži pa se jima pri ustvarjanju - slikanju, risanju, peki. Takrat postane jedilnica »delavnica v malem«.

Veliko razmišljam o »vrnitvi«. Izkušnja, ki jo bomo imeli za sabo, nas bo zaznamovala, spremenila, spremenila naš pogled.

Dva življenjska » nauka« mi ves čas rojita pa glavi- namreč- da se vse zgodi z razlogom in da bo čas tisti, ki bo pokazal.

Razlogov, zakaj smo prišli v nastalo situacijo je mnogo, in čas, ki sedaj drugače teče, bo pokazal, kajti s časom se celo čas obrne.

In naj se obrne - na dobro.

Pa še to- nikoli, res nikoli več ne bom nergala, ko bom zjutraj morala po zasneženih poteh, v megli, dežju, po »ledu« čez hribe, hribčke in ovinke v službo v Cirkovce. Obljubim.

Jerneja

Šestošolci so pisali pravljice, vendar
to ne kakršnekoli pravljice- pisali so
»KORONAPRAVLJICE«

VIRUS BREZ KRONE

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben.

Tam je živila tudi Iza. Iza je bila učenka osnovne šole Veliki javor. Njena družina je bila zelo revna in niso imeli ne televizorja in ne računalnika, saj si ga niso mogli privoščiti. Živel so v majhni hiši nasproti šole.

Prišel je ponedeljek in Iza je odšla čez cesto in stopila na pločnik ob šoli. Stopila je pred šolo in pred njo na parkirišču ni bilo nobenega avtomobila. Iza se je začudila. Zaprla je oči in jih nato spet odprla, da se je prepričala ali sanja. A na parkirišču še vedno ni bilo nobenega avtomobila.

Odprla je vrata šole. V njej je bilo zelo tiho. Počasi je odšla do svoje omarice, jo odprla, si počasi sezula škornje ter si nadela šolske copate in slekla plašč. S tal je pobrala svojo torbo in odšla v avlo šole. V glavi si je govorila, da bodo že še vsi prišli. Ura je odbila sedem. In še vedno ni bilo nikogar.

Iza je začelo skrbeti. Odločila se je, da bo razvozlala to uganko. Obula se je in oblekla ter odšla ven. Zunaj je odšla do sosednje hiše. Poštar je ravnokar raznašal časopis. Odprla je nabiralnik in vzela ven časopis. Na njem je z velikimi črkami pisalo: »KORONAVIRUS ZAPIRA JAVNE USTANOVE.« Iza se je začudila in se v mislih vprašala, kaj je sploh koronavirus. A ni si znala odgovoriti.

Odšla je nazaj proti šoli. «Kaj pa ti tukaj?» A Iza ni vedela, kdo jo sprašuje. »Kdo pa si?»

»Jaz sem, šola,« je rekla zgradba in na zidu so se pojavile oči. Iza je odgovorila: »Jaz sem Iza in zanima me, zakaj ni nikogar v tebi.« Šola ji je povedala, da se je na svetu pojavil virus, ki se imenuje koronavirus, ki je okužil ljudi in zato so v naši deželi izvedli karanteno. »Nisi slišala po televiziji?»

Iza ji je povedala, da pri njej doma nimajo televizorja. Nato pa vprašala: »Ali se da kako zaustaviti ta koronavirus?» »Seveda je mogoče. Samo sneti mu moraš krono in jo dobro skriti.« Iza je šolo vprašala samo še to: »Kje pa živi koronavirus?» Šola ji je povedala, da živi v veliki hiši na vrhu hriba Korona. Nato se je zahvalila šoli za pomoč in odšla vanjo ter vzela svojo torbo.

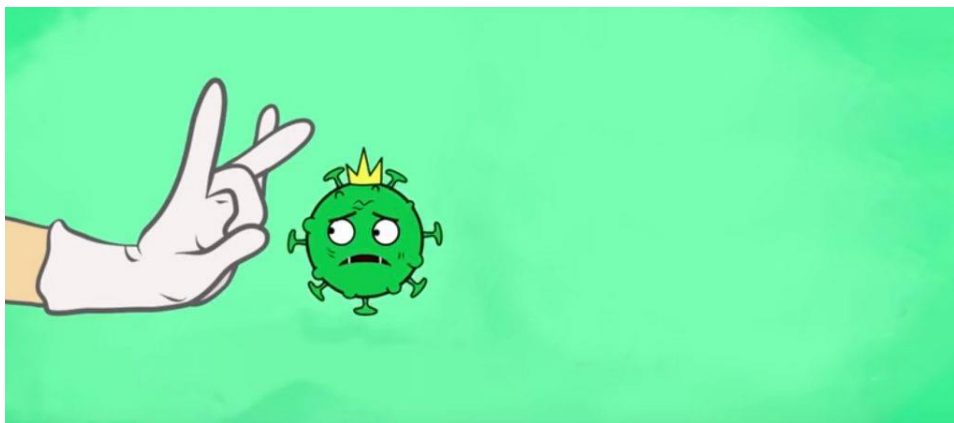
Odšla je domov, bila je sama, saj so bili vsi v službi, zato je vzela očkov zemljevid in milo ter našla hrib Korona. Sledila je poti in prišla do velikanske hiše ter vstopila. Počasi je zaprla vrata za seboj. Stopila je na velik hodnik, ki je imel na vsaki strani ogromno sob. Pokukala je v vsako sobo, a v nobeni ni srečala

koronavirusa. Ko je prišla do konca hodnika, je našla velikanske stopnice in se povzpela po njih. Ni in ni jih bilo konca.

Končno je prispela na vrh in tam je bilo še več sob kot spodaj. Začela je iskati in ravno, ko ji je ostala samo še ena soba, je zaslišala glasno smrčanje in srce ji je divje poskočilo. Stopila je do zadnje sobe, počasi odprla vrata in pokukala v sobo. Soba je bila zelo razmetana, v njej pa ni bilo nikogar. Počasi je vstopila in si začela ogledovati papirje, ki so ležali vsepovsod. Na njih je pisalo: UNIČI VES SVET, OKUŽI VSE DO ZADNJEGA. Iza je sklenila, da mora slediti smrčanju. Na steni je bila velika knjižna omara. Sklonila se je in zvok je postajal vse glasnejši. Odmaknila je knjige in potipala po steni.

Našla je nekakšen gumb in pritisnila nanj. Stena se je odprla in nastala je odprtina. Počasi se je splazila skozi. Na postelji je spal koronavirus s krono. Vzela mu je krono in jo odnesla, virus pa se je v hipu spremenil v prah. A prah se je dotaknil krone in koronavirus se je pobral in ji vzela krono. Iza je vzela največje milo in ga poškopila. Izginil je in krona z njim in vsi so ozdraveli. Nato se je odpravila domov in pred šolo so jo ustavili novinarji, saj jo je na hribu videl vaščan in jih poklical.

Naslednji dan so prišli vsi v šolo in v vseh časopisih po svetu je bila objavljena Izina zgodba. In tako so vsi v Izini družini živeli srečno do konca svojih dni in nikoli več niso trpeli pomanjkanja, saj je Iza za svoje pogumno dejanje dobila veliko denarja.

Pravljica o koronavirusu

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben. Na griču je stal majhen grad, v njem pa je prebival kralj s svojo hčerko. Kralj je bil prijazen in dobrosrčen do svojih podložnikov. Neizmerno pa je občudoval svojo hčer. Kraljična je bila postavna, imela je zlatorumene lase. Njene oči so bile tople in izražale modrino neba.

Pod gradom se je raztezala vasica s kmetijami, pekarno, kovačnico in čevljarno. Na prostranih rožnatih travnikih in njivah so se igrali otroci. Življenje je bilo lepo, brezskrbno in brez pomanjkanja.

Nekega sončnega jutra pa je v vasi zavladal nemir. Kovač, ki je bil velik, postaven in močan, se je zbudil z visoko vročino in močnim glavobolom. Ko je njegova žena videla, da je mož zelo čuden in govori tja v en dan, je odhitela na grad po pomoč. Kralj je takoj prišel in dal poklicati zdravilca. Zdravilec, star, dolgobradi mož je kovača pregledal in se čudil. Česa takega še ni videl. Odšel je in zmešal razna nenavadna zelišča. Kapljico tega zvarka je kanil kovaču v usta. Potem so vsi nestrpno čakali, kaj se bo zgodilo. Prav vsa vas je upala na najboljšo. Žal pa zvarek ni pomagal. Kovač je bil slaboten in bali so se dolge noči.

Hladno jutro je prineslo še več žrtev. Kovač je bil še vedno slaboten. Ampak zboleli so še čevljar, kmet in ženica, ki je pekla slasten kruh za kralja. Kralj je bil nemočen in skrbelo ga je za svoje ljudi, še posebej za svojo hčer. Zdravilec je tuhtal in si belil glavo z iskanjem zdravila.

V vasico za sedmimi gorami in devetimi vodami je prijezdil mladenič. Vaščane je prosil za hrano in prenočišče. Opozorili so ga, da se v vasi nekaj dogaja. Mladenič je vseeno ostal. Srečal je tudi kraljično in bila sta si takoj všeč.

Naslednjega jutra je bilo v vasi obolelih še več. Med njimi tudi kraljeva hči. Vsi so bili slabotni, težko dihali in se občasno niso odzivali. Kralj je bil zaskrbljen in žalosten. Mladeniču pa je vse skupaj bilo čudno, zakaj ljudje zbolijo čez noč. Ker je bil radoveden in pogumen, se je odločil, da bo noč prebedel. Skril se je tako, da je imel pregled nad vasico. Nenadoma je opazil šibko svetlobo. Sledil ji je in zagledal kralja, ki je bil, kot da bi ga nosila luna. Kralj je neslišno in neopazno hodil po vasi in vstopal v hiše.

Naslednjega jutra so bili oboleli ravno ljudje, ki jih je ponoči obiskal kralj. Mladenič je takoj vedel, da je kralj povzročitelj bolezni. Ampak kralj se sploh ni spomnil, da ponoči tava po vasici in je bil tudi zdrav. Mladeniču je zaupal, saj si je želel samo to, da njegova hči ozdravi in tako tudi vaščani. Dal je poklicati zdravilca in mu ukazal, naj ga opazuje. Vedel je, da je on krivec. Zdravilec je ves dan opazoval spremembe na kralju. In res, ko se je v sobi malo stemnilo, je opazil nenavadno obnašanje kralja in nekakšno svetlobo na kraljevem obrazu in rokah. Opazil je tudi zelo majhne premikajoče živalce. Videl jih je lahko le on, ker je imel poseben vid. Bile so okrogle oblike in spominjale na krono. Zdravilec jih je poimenoval koronavirus in začel iskati zdravilo. Z mladeničem sta vedela, da morata kralju preprečiti širjenje virusa. Kralja sta dala zapreti v sobo in mu nastavila hrano in pijačo. Sedaj je zdravilec pomagal obolelim vaščanom in kraljični. Dajal jim je napitke proti vročini in jih mazal z mazili za lažje dihanje. Oboleli so bili skupaj v ene hiši, do katerih ni smel nobeden. Bolezen se tako ni več širila. Vsi so ozdraveli po nekaj dneh. Tudi kralj je bil čist virusa. Virus je propadel, ker se ni mogel več širiti na druge ljudi.

Od takrat so vsi živeli zdravo in srečno še mnogo let.

PIKICA S KRONO

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben.

Nekega dne je iz rdečega planeta na zemljo padla rdeča pikica in točno na kitajski zid. Tam si je rdeča pikica našla dom. Iz dneva v dan je postajala večja. Dobila je oči, usta, na glavi krono in štiri noge. Postala je tako ogromna, da je bila že skoraj tako velika kot Slovenija. Ta pikica s krono je postajala vsa močnejša – dobila je super moč. Poimenovali so jo COVID 19. Njena super moč pa se je izkazala za zlobno. Za sabo je puščala prah po drevju, po klopeh, po šolah in po tovarnah. Ta prah se je prenesel tudi na ljudi. Ljudje so začeli kašljati, kihati in narasla jim je tudi vročina.

Covid19 je zamikalo potovanje. Usedla se je na ptico, ki ji mi pravimo letalo. Tako se je razširila po celem svetu. Kako pa jo bomo premagali, so se spraševali ljudje v Ameriki. Predsedniki so se odločili, da zaprejo šole, vrtce, trgovine in tovarne, da preprečijo Covidu19 okužbo ljudi. Zdravniki so ugotovili, da jo je strah mila, vode in razkužila. Vsi ljudje so si začeli umivati roke. Natakneli so si maske, rokavice in se tako pripravili na spopad.

Covidu19 so se maščevali tudi tako, da so vse predmete škropili z razkužilom. Tako je postajal vse manjši in manjši, dokler ni izginil.

Ljudje so postali veseli in srečni, da so ga premagali. Zavedno se je umaknil v Corona podzemno jamo.

Anej Skale, 6. b

COVID - 19

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben.

Sredi gor je stala samotna hiša, tej hiši se nihče ni približeval. V njej so živeli ata virus in mama gripa. Dobila sta otroka, ki sta mu dala ime Covid-19. Nekaj dni po rojstvu sta mama in ata hudo zbolela. Nista vedela kako se je lahko to zgodilo, saj njihova vrsta nikoli ni zbolela. Nista vedela, kaj storiti, vse knjige sta prebrala, vedela sta, da ne moreta v mesto, saj bi vse okužila. Ker sta videla, da se otrok ni okužil, sta postala mirnejša. Mislila sta, da otrok ni gripa in da je varen, zato sta ga poslala v vrtec. V vrtcu je bilo veliko otrok, a po prihodu Covida-19 je prihajalo v vrtec vse manj otrok. Kmalu za tem sta Covidu-19 umrla starša.

Bil je prisrčen fantek, zato ga je vzgojiteljica posvojila. Vzgojiteljica in tudi vsi njegovi sošolci so kmalu zboleli. Ker so bili vsi razen njega bolni, so poklicali zdravnika, da so naredili preiskave krvi. Pri Covidu-19 so bili rezultati nenavadni. Takoj so ga poslali v bolnico. Po ogromno raziskavah so ugotovil, da je v resnici nov neznan virus. Ugotovili so, da je zelo nalezljiv in ima različne simptome kot so: kašljanje, kihanje, vročina in oteženo dihanje.

Skoraj vso mesto je že bilo okuženo, ker ga je pregledovalo veliko zdravnikov, ki so imeli svoje družine in prijatelje, s katerimi so se družili. Covida-19 so zaprli v zračni mehurček, vendar so ga je še v sebi imelo veliko ljudi. Covid-19 je bil zelo nesrečen, saj si ni bil sam kriv, da je tako »zloben« virus. Za njim je zbolela vsa država in nato še ves svet.

Zdaj je Covid-19 doma v svoji samotni hiši sredi gor. Znanstveniki in zdravniki raziskujejo zdravilo zanj. Ko ga bodo iznašli, bo ozdravel ves svet in tudi Covid - 19 bo zdrav in ne bo več nevaren. Tako se bo lahko preselil v mesto, hodil v šolo, imel veliko prijateljev, družino in normalno življenje.

Julija Žitnik, 6.b.

Pravljica o koronavirusu

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Živel je v vasici Kuhan in imel je brata dvojčka z imenom Korona. Zaradi slabih življenjskih pogojev so brata dvojčka ločili.

Brat Virus, ki je hodil po vsem svetu, je raznašal svojo jezo in bes naokoli. Vsega, česar se je dotaknil, je okužil z blagim prehladom. Ko pa je našel svojega brata Korona, sta bila nerazdružljiva. Odločila sta se, da se maščujeta vsem, ki so ju ločili. Maščevanje sta pričela v domačem kraju in nadaljevala po celem svetu. Nadela sta si skupno ime Koronavirus. Bolezen, ki sta jo tokrat raznašala je bila tako huda, da so začeli ljudje po vsem svetu umirati. Ker boleznici ni bilo moč več ustaviti, sta začela razmišljati, da to dejanje, ki sta ga storila, ni bilo prav. Po več mesecih odločila, da prenehata s tem krutim pohodom. Zato sta se vrnila v domačo vas. Tam sta še danes, če že nista umrla.

Simon Kos, 6. b

Pravljica o koronavirusu

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben.

Koronavirus je živel v deželi virusov. Bil je tako len, da se mu še do čipsa, ki so mu ga prijatelji kupili, ni dalo. Cele dneve je gledal televizijo in občasno pritisnil gumb na njem, pa še to z težavo, saj ni imel mišic. Res pa je bilo, da je bil daleč najbolj poučen o televiziji od vseh virusov. Tako pameten je bil, da ga je učil njegov izumitelj, ki pa ni bil nič manj len. Imel pa je nekaj, kar ni imel noben drug virus, razen koronavirusa seveda, imel je daljinec.

Izumitelj koronavirusa je bil župan dežele virusov. Ta dežela je imela zelo nenavadne običaje. Namesto po cesti, so se virusi premikali z jadranjem na kapljicah. Virusi pa so verovali v daljince in jim zato postavljali velike spomenike.

V deželi virusov je bil najbolj znan virus gripe. Ker je bil tako znan, je bil zelo malo časa doma, saj je večino časa hodil po nastopih v tuje dežele. Nekega dne pa se je zgodilo, da so šli vsi virusi na obiske v sosednje dežele. Tako je šel tudi koronavirus na obisk k svoji babici v dom za starejše viruse. Ta pot je bila zelo nevarna. Nekje na polovici poti ga je nekaj ujelo. Bili so ljudje, ki so čistili tekoči trak v domu za starejše viruse. Odnegli so ga k napravi, ki se imenuje mikroskop in ga pregledali.

Ugotovili so, da je nov virus, ki je zelo nevaren, zato so ga odnesli v napravo, ki ga je postarala in ga nato vrnila nazaj v deželo virusov.

Od takrat naprej prideluje zelenjavo in sadje. Tako živi srečno še danes in bo tako živel do konca svojih dni.

Lara Grajfoner, 6.b

Pravljica o posebnem virusu

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel virus. Bil je zelo zloben.

Neko jutro, še preden se je virus zbudil, je na njegovem dvorišču pristala velika vesoljska ladja. Virus se je zaradi hrupa v hipu zbudil in odhitel iz hiše. Od strahu je obstal pri vratih. Iz vesoljske ladje so izstopili vesoljci, oblečeni v bele plašče in zaščito na obrazu. Stopili so do njega in mi rekli: «Dragi virus prišli smo z nalogo, da te odpeljemo v svet.» Virus je seveda zanimamo zakaj. Vesoljci so mu dejali: »Videl boš, kaj dela tvoja zloba.« Virus je od začudenja obstal, saj ni vedel, kaj se po svetu dogaja in zakaj je on kriv. Čeprav je zloben ni odšel nikoli po svetu.

Skupaj z vesoljci so odšli v vesoljsko ladjo in se skupaj z vesoljci odpeljali po svetu. Pristali so na Kitajskem. Virus je videl, da so ljudje bolni, ulice so prazne, ljudje na obrazu nosijo maske, šole prazne, bolnice polne bolnikov. Od videnega je onemel in rekel: »A to sem jaz storil?« Vesoljci so prikimali. Odpeljati so se še v Italijo, Španijo in Ameriko.

Ob vrnitvi domov se je virus sedel na klopi pred hišo in planil v jok. Vesoljci so ga tolažili. Ko se je umiril, je rekel vesoljcem: »Dragi moji prijatelji, hvala vam, da ste mi pokazali, kaj se dogaja po svetu zaradi mene. Res da sem zloben, a nikomur nočem nič slabega.« Čez čas je na glas rekel: »Od danes naprej se bom spremenil. Postal bom dober in ne bom več drugim delal slabega.« Vesoljci so se nasmejali, saj je njihova naloga uspela. Vkrkali so se na raketo in se odpeljali v vesolje.

In res. Virus je postal dober. Vsem po svetu je poslal zdravilo, ki je ozdravilo posledice njegove zlobe. Tako so vsi ljudje ozdraveli, virus pa je srečno živel do konca svojih dni. Pa še to- dobil je prijatelje.

Tjaša Kancler, 6. a

PRAVLJICA O KORONAVIRUSU

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben. Kjerkoli se je pojavil, je sejal bolezen in smrt.

V bloku majhnega mesta je živela deklica Hana z babico. Hodila je v osmi razred. Starše je izgubila v prometni nesreči, zato je bila pri babici. Ker sta bili revni, je po pouku sosedom za plačilo sprehajala psa.

Nekega dne je babica zbolela za koronavirusom. Hana je bila zelo žalostna in odločila se je, da bo pomagala babici ozdraveti. Sedem dni je nenehno skrbela za njo, a stanje se ni izboljšalo. Kuhala je njene najljubše jedi, čaje, se pogovarjala z njo in ob večerih ji je pela ali pa brala zgodbe z srečnim koncem. Virus, ki je mučil babico, je v Hanini prijaznosti do babice zelo užival in jo je želel spoznati. Po treh dneh si je babica opomogla in Hana je videla, da ima babica v roki žogico, ki je bila podobne oblike kot koronavirus. Babica ji je povedala, da se danes počuti zelo dobro. Najbolj pa je bila vesela žogica, ki je spregovorila.

Virus jima je povedal, da se je spremenil v žogico zato, ker želi živeti z njima. Všeč mu je, da se imata radi in skrbita druga za drugo. Zelo mu je žal, da je okužil babico in ju prosil, če lahko ostane z njima. Obe sta bili veseli nove družbe.

Hana je žogico poimenovala Kovi. Skupaj sta se igrala, se pogovarjala, smejala in zabavala babico. Ljudje v mestu pa so še vedno zbolevali in nekateri celo umrli. Hana je razmišljala, kako bi lahko pomagala še drugim. S Kovijem sta naredila načrt. Kovi je poklical vse svoje sorodnike viruse in jim povedal, da je postal prijazen in zato je babica ozdravela. Prosil jih je, da se tudi oni spremenijo, da lahko ozdravi ves svet. Virusi so nekaj časa premišljevali, ker pa so bili zelo radovedni, so se odločili, da pridejo na obisk. Pri Hani jim je bilo zelo všeč. Ugotovili so, da je lepo, če te ima nekdo rad.

Najmlajši med njimi je predlagal, da pokličejo na pomoč čarovnico Virusalko. Povedali so ji, da se želijo spremenit v žogice tako kot Kovi. Virusalka jih je spremenila v antistresne žogice. Hana je žogice razdelila med bolne ljudi in v devetih dneh so vsi ozdraveli.

Za njeno dobroto pa so Hani in njeni babici postavili hiško z vrtom, kjer so skupaj s Kovijem živeli srečno do konca svojih dni.

Pravljica o koronavirusu

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel poseben virus. Bil je zelo zloben.

Okužil je vsakega, ki mu je prišel na pot. Bil je tako majhen, da ga nihče ni videl. Zato se ga ljudje sprva niso bali. A ko je pokazal svojo moč, je v svetu zavladala panika. Zaprle so se šole, vrtci, tovarne, trgovine... Ulice in vasi so postale prazne. Življenje se je ustavilo. Nikjer ni bilo nikogar.

Na robu vasi pa je živel reven fant. Ta fant si nikoli ni umival rok. Za higieno mu ni bilo mar. Tudi virusa se ni bal. Tako je tekal zunaj in z umazanimi rokami prijemal stvari.

Nekega dne je zunaj našel palico. Sklenil je, da jo odnese v svojo sobo. Odložil jo je in pozabil nanjo. Čez sedem dni je fant začel kihati, bolelo ga je grlo, dobil je vročino, težko je dihal. Takrat se je oglasila palica, ki ni bila navadna ampak čarobna. Povedala mu je, da ljudje po svetu zbolijo zaradi takšnih kot je on. Takšnih, ki si ne umivajo rok in ne pazijo na higieno. Fant je postal žalosten. Čarobna palica mu je povedala, da virus lahko premagamo, če se bomo držali navodil. Ljudje bodo morali marsikaj spremeniti. Čarobna palica je nehala govoriti. Fant je razmišljal o tem, kaj mu je povedala. Moral se bo spremeniti. Začel si je umivati roke, pazil je na higieno in počasi se je počutil boljše. Sedaj je vedel, o čem mu je govorila čarobna palica.

Ko je čarobna palica ugotovila, da je fant spoznal, kaj počne narobe, se je odločila, da ozdravi svet. Po vsem svetu je nasula čarobnega prahu in ljudje so ozdraveli. Vrnilo se je veselje. Virusov ni bilo več. Ljudje so bili srečni živeli do konca svojih dni.

Jan Širec, 6. b

Pravljica o nenavadnem virusu

Nekoč je za sedmimi vodami in devetimi gorami živel virus. Bil je zelo zloben.

Neko jutro je ležal v postelji in premišljeval, kaj naj počne. Bilo mu je že dolgčas. Na misel mu je prišlo, da bi odšel po svetu. Skočil je iz postelje, se oblekel in odšel v svet.

Ustavil se je na Kitajskem. Tam je svojo zlobo natrosil med ljudmi. Postali so bolni, zapirali so šole, trgovine, po ulicah se niso smeti sprehajati, a on pa se je smejal. Odšel je naprej v druge države kot so Italija, Španija, Nemčija, Amerika. Med potjo je srečal še druge bolezni kot so ošpice, norice, gripa, angina. Postali so prijatelji. Skupaj so vandrali po svetu in trosili bolezni.

Čez čas je virus predlagal: »Pojdimo v Slovenijo in tam raztrosimo naše bolezni.« Vsi so bili takoj za to. Naslednje jutro so se odpravili proti državi. Ko so prispeli do meje, jih cariniki niso spustili v državo, saj niso dobrodošli. Vsi so bili zaščiteni z zaščitnimi sredstvi, tako da virusi niso mogli prodreti skozi in mimo njih. Virus je postal besen in z vsemi odšel okoli celotne države in hotel na vsak način vstopiti vanjo. A povsod so jih čakali zaščiteni varnostniki. Virus je to še bolj razjezilo. Videl je, kako v državi vsi držijo skupaj in vsiljivcev ne spustijo medse.

Skovali so načrt, kako bi vstopili v državo. Zvečer, ko bodo vsi spali, bomo vstopili. Z njim so se vsi strinjali. In res. Ko se je zvečerilo, so spet prišli do meje. Tam jih je čakalo presenečenje. Cariniki so bili pripravljeni. V rokah so nosili razpršilke, v katerih so imeli čarobno zdravilo. To zdravilo uniči vse viruse in bolezni. In tako so jih poškrpili z zdravilom. Virus in bolezni so v hipu izginili.

Tako so ljudje po svetu ozdraveli. Ničesar se niso bali, saj so vedeli, da so z zdravilom uničili zlobnega virusa in njegove prijatelje.

Saša Kancler, 6.a

Osmošolci so podelili svoje dnevniške
zapise iz karantene.

DRAGI DNEVNIK!

Danes je ponedeljek in spet se je začel novi teden šolanja doma. Raje bi bila v šoli kot pa doma, saj pogrešam prijatelje in moram priznati, tudi učitelje. Tudi učenje doma ni ravno zabavno, saj si sam in pol dneva preživiš za računalnikom. Edina dobra stvar je, da lahko dlje spiš.

Moj dan poteka nekako tako, da se zjutraj zbudim okoli 9.30 ure. Najprej se umijem in oblečem, nato zajtrkujem. Potem se odpravim učit, to po navadi traja do 13. ali 14.ure. Po kosilu berem, grem ven na sprehod ali pa delam vaje, ki jih imamo pri športu. . Zaradi svoje hrbtenice delam, koliko mi le zdravje dopušča. Zvečer z družino igramo različne družabne igre ali pa si izmislimo, kaj bi tisti večer delali.

Po mojih mislih roji samo to, kdaj bo vsega tega konec in če se bomo to šolsko leto sploh še vrnili v šolo.

Zdaj, ko je izolacija, gledam drugače na življenje pred tem, saj spoznaš, koliko razlik je sploh ko se dolgo ne družiš z svojimi bližnjimi. Mene ni strah tega virusa ampak se bojim zaradi mojih dedkov in babic.

Doma sem osamljena, zato ker se ne smem družiti s prijatelji in zato mi je zelo dolgčas.

Pogrešam prijatelje, okolico, šolo in vse dejavnosti, ki smo jih v šoli imeli. Žal mi je tudi, ker z gledališčem nismo šli na revijo in upam ,da ko se bo vse pomirilo, bomo imeli priložnost.

Tvoja Lara

Pongrce, 3. 4. 2020

Dragi dnevnik!

Danes sem se zbudila ob pol osmih. Najprej sem pozajtrkovala nato pa sem šla delat za šolo. Ko sem opravila vse zadolžitve za tekoči dan, sem se slišala s sestričnima in smo se nekaj časa pogovarjale. Med pogovorom nam je čas hitro minil. Čeprav se pogosto slišimo, jih zelo pogrešam. Ko je ati nehal delati za službo, smo imeli kosilo. Po kosilu sem hitro vse pospravila in se odpravila na sprehod s psičko Beno. Vesela sem, da imam za družbo v tem času vsaj Beno, če se ne smem družiti s sestričnami, prijatelji, sošolci... Na čase sem osamljene, saj nimam ob sebi prijateljev. Slišimo se lahko samo po telefonih. Pogrešam tudi jahanje, saj se je zaradi zdajšnje situacije prekinilo. Pogrešam tudi šolo, nikoli si nisem mislila, da bi rajši hodila v šolo kot pa bila doma. Strah me je tudi, da bi kdo od bližnjih zbolel. Še posebej obe babici in oba dedka, ki imajo že druge bolezni in so tudi starejši. Še zdaj se vsi ne zavedamo, do kakšnih zapletov lahko pride zaradi kršenja pravil, ki zdaj veljajo in jih nekateri ne upoštevajo. Ali lahko naše življenje postane drugačno kot je bilo pred virusom? Bojim se tudi, da več življenje ne bo takšno, kot sem ga poznala, da bo vedno več bolezni in naravnih nesreč. Upam, da se moji strahovi ne bodo uresničili.

Dragi dnevnik, hvala, da sem ti lahko povedala, kaj se mi plete po glavi in bo to ostalo skrito pri tebi. Vem, da ti lahko zaupam in tega ne boš nikomur povedal.

Tvoja Leja

Starošince, 5.4.2020

21. DAN KARANTENE

Rekla bi, da je bilo normalno nedeljsko jutro, pa ne morem. Če bi bilo, bi nesli presmece pri maši, imeli bi že polno ocen, ne bi pogrešali sošolcev...

Bil je lep, sončen, topel dan. Spala sem skoraj do kosila, ker »zakaj pa ne?«. Zato je dan tudi hitro minil. Po kosilu in do večera smo z družino bili zunaj, šli smo kolesarit (seveda samo po naši občini☺), igrali smo namizni tenis, nogomet,...

Nikoli si nisem mislila tega ampak res pogrešam šolo. Učenje od doma je veliko težje, kot sem si predstavljala. Veliko raje bi hodila v šolo, če tudi moram zgodaj vstati. Seveda pa zelo pogrešam prijatelje in sošolce. Čeprav se pogovarjamo preko telefona, NI ISTO kot v živo. Tudi učitelje že malo pogrešam☺.

Koronavirus nas je opomnil- znali bomo ceniti, da smo zdravi, da lahko hodimo v šolo, da imamo hrano, da lahko gremo na počitnice, na treninge, da lahko vidimo prijatelje, sorodnike,...

Upam, da bomo kmalu lahko živeli spet normalno.

Lucija

Starošince, 5. 4. 2020

Dragi dnevnik!

To pišem v tretjem tednu izolacije. Ni mi tako zelo dolgčas, doma sem z družino, za šolo imam veliko dela ... Uresničila se mi je tudi velika želja – še pred poletjem imam nekaj več časa za psa.

Sem zelo družaben tip človeka in ko je že nekaj tednov večinoma moja edina družba družina, se ne počutim najbolje. Vsakdan se slišim s Špelo Bigec. Ker sva si starostno bližje, se mi zdi, da ona lažje razume moje skrbi, dobre občutke ... Seveda ne obremenjujem le jaz nje, tudi ona mi zaupa kaj se ji dogaja v življenju. Skrbi me predvsem, ali za šolo naredim dovolj, čeprav delam vse sproti sem nesigurna, ali je vse opravljeno. Za zdravstveno stanje mojih bližnjih me ne skrbi bolj kot pred karanteno – imam občutek, da ta bolezen ne bo dosegla nas (tudi v naši občini je le en okužen in naša družina se drži ukrepov). Če današnji dan primerjam z dnevi en mesec nazaj, bi zagotovo rekla, da so bili tisti dnevi manj obremenjujoči kot danes, predvsem zaradi šole. Nikoli si nisem mislila, da lahko pogrešam šolo, in ravno to se mi dogaja. Pričakovala sem, da bo moj dan v karanteni potekal precej drugače, pričakovala sem, da se bom zbudila, kadar bom želela, predelala snov enega dneva v maksimalno dveh urah. Pričakovala sem, da bom imela več časa zase, da bom poskusila vse stvari, ki mi jih običajen tempo življenja ni dopuščal. Res je, da se večinoma lahko zbudim kadar se želim, nato nekaj pojem in se posvetim šoli. Če sem pred karanteno mislila, da bom manj časa posvetila šoli, sem se zelo zmotila. Navadno si delo razporedim čez cel dan in delam, kadar pač želim, a na koncu mi vse uspe v enem dnevu. Popoldne navadno preživim s psom.

Se slišiva!

Jasmina

Stražgonjca, 3. 4. 2020

Dragi dnevnik!

Od mojega zadnjega pisanja se je stanje v zvezi s korona virusom poslabšalo. Danes je v Sloveniji okuženih že 934 ljudi, umrlo jih je 20.

Življenje se nam je v tem času zelo spremenilo. Šolamo se doma, ne smemo se družiti s prijatelji, otroci ne smemo v trgovino, ne smemo iz lastne občine, itd. Zelo me skrbi, kaj bo v naslednjih tednih: koliko ljudi se bo na novo okužilo, koliko ljudi bo umrlo, najbolj pa me skrbi, kako bo to vplivalo na moje starejše sorodnike. Pogosto se mi namreč poraja vprašanje, kako bo to vplivalo na nas, na našo prihodnost, ali bo življenje sploh še kdaj enako? Odgovorov na vprašanja pa ne ve nobeden. Tako kot tudi nobeden ne ve, kdaj bomo šli v šolo, bo to s 1. 5. ali 1. 6. ali v tem šolskem letu sploh še kdaj? Ko se zdaj ozrem nazaj, vidim, v kakšnem »raju« smo živeli, a se tega nismo zavedali. Zdaj pa bi verjetno vsi dali vse, da bi lahko živeli kot smo prej. A vem, da se bomo iz tega nekaj naučili. Jaz sem se že. Zdaj bi bila vesela, če bi lahko šla v šolo, videla sošolce in sošolke. Moram ti priznati, da mi je kar malce naporno vsak dan »buljiti« v računalnik in prepisovati. Še sreča, da ga imam le zase. Rajši bi sedela v šoli in poslušala učitelje. Veš, nekateri so prav prijetni in zabavni, spet drugi pa ... No, saj priznam, tudi jaz kdaj vstanem z levo nogo.

Zadnje čase po televiziji veliko poslušamo, da je strah odveč, a jaz se vseeno bojim. Bojim se za svoje stare starše, saj imajo slabši imunski sistem kot jaz. Zelo pogrešam svoje staro življenje, to da sem lahko šla, kamor sem hotela, da sem se lahko družila s prijatelji. No, upam, da se nam bo življenje kmalu vrnilo v stare tirnice.

Ti še kaj napišem!

Klara

Šestošolci so po obravnavi pesmi Bine Š. Žmavc- Šola v nedeljo ustvarjali svoje pesmi. Le kako je šoli, banki, pošti, zobni ambulanti v nedeljo? In kako je šoli v času koronavirusa?

BANKA V NEDELJO

Kot banka uživam v nedeljskem brezdelju,
počivam ves dan in ponoči,
saj me noben uslužbenec
in obiskovalec ne moti.

Pri meni se hrani denar,
a ga vsakemu ne dam.
Kdor pri meni pridno varčuje,
se mu bogato obrestuje.

Nedelja je velika priložnost za tatove in roparje,
če me obiščejo,
mi poberejo vse,
kar pri meni shranjeno je.

Anej Skale, 6. b

Knjižnica v nedeljo

Knjižnica v nedeljo počiva
in v tišini knjig uživa.
Skozi okno zlato sonce sije
in jo v pravljico ovije.

Pravljice so tu doma,
naj se sliši do neba.
Knjige oživijo
in se v pravljичne junake spremenijo.

Jan Širec, 6. b

KNJIŽNICA V NEDELJO

Knjižnica v nedeljo zgodaj vstane,
počeše si zlate lase in modre oči si pomane.

Nato se naspana veselo,
odpravi na jutranje delo.

Skuha puding in speče piškote,
zlika majhne in velike prte.
Omete pajčevino iz starih knjig
in požgečka knjige različnih oblik.

Na mizo postavi cvetlice
in štiri različne potice.
Prinese dobrote in torto pravo
in vse knjige povabi na zabavo.

Pripovedujejo si zanimive zgodbe
se smeji in si zaželi še godbe.
Vsi se zabavajo na vso moč,
dokler si knjige ne zaželi lahko noč.

Jakob Brbre, 6. a

BANKA V NEDELJO

Ko banka v nedeljo zjutraj vstane,
si oči mane,
na računalniku bere pošte poslane,
saj ne bere romane.

Opoldne banka,
nima postanka,
prešteva denar,
ki ji ga je dal en mornar.

Popoldne pride čas,
ko gleda,
kaj bi naredila sebi za okras,
kipe, vodnjake,
saj to je park za denarne korenjake.

Zvečer vsa zaspana gre spat,
da se ji bo jutri dalo vstat.
Reče samo še lahko noč,
in začne za nov teden nabirat moč.

Lara Grajfoner, 6. b

KNJIŽNICA V NEDELJO

Knjižnica v nedeljo,
zaprta je cel dan.
Počiva, bere in gleda filme,
saj to ji je fajn.

Bere knjige vse,
za otroke in odrasle,
tudi angleške ima rada,
a najrajši pa
letake gleda.

Knjižnica v nedeljo
zelo uživa,
ima mir in čas samo zase,
da se uredi in naspi.

V ponedeljek pa
svoja vrata odpre,
vsa spočita in urejena,
zraven tega še naspana je.

Neli Žunko, 6. a

KNJIŽNICA V NEDELJO

Knjižnica v nedeljo dolgo spi,
ko pa se zbudi,
knjižničarke na telefon ne dobi,
zato glasno zakriči.

V nedeljo knjižnica za vse knjige kosilo skuha
in na jedilniku je vedno besedna juha.
Popoldne se knjige skrivajo in se igrajo avtocesto,
ob koncu dneva pa se spet postavijo na svoje mesto.

A zdaj, v času, ko nas virus ogroža,
so knjižnice žal zaprte in knjige so žalostne in potrte.

Vrata odprta so njihove sanje,
saj knjižnice obožujejo branje.

Ema Crnjakovič, 6. a

Šola v času »karantene«

Zloben računalnik se je v času karantene zbudil
ter knjigo po moji sobi lovil.
Tako se je drla, da je vsa okna odprla.

Knjiga si je kopel naredila.
Zaradi tega je na uro branja zamudila.
Učiteljica mama je od jeze pihnila,
da je vsem učencem zvezke odpihnila.

Le klepetava knjiga je od veselja tako zakričala,
da je pouk takoj končala.

Tanaj Mithans, 6. a

ŠOLA V ČASU »KARANTENE«

Kaj šola počne,
ko v karanteni je.

Kdo šolo čisti?
Čistilke že ne,
če šola zaprta je.

Kdo hodil bi po hodniku,
da šolo bi žgečkal?

Ko večer je šola zaprta,
kaj naj počne?
Pripravi in očisti,
ker ponedeljek se začne.

Potem pa spomni se,
da odprla se ne bo ,
ker v karanteni bo.

Pa usede se vsa žalostna,
in misli si,
učenci še sploh ne bodo prišli.

Mia G. Jakolič, 6. a

Pošta v nedeljo

Pošta v nedeljo se soncu smehlja,
zunaj na terasi
se z žogo igra.

Kuverte v kuhinji se za štedilnikom podijo,
da dobro kosilo
za pošto naredijo.

Znamka se joče, saj zob jo boli,
hitro na motor
in k zobozdravniku odhiti.

Ko znamka se vrne,
vse je lepo,
pošta objame jo z levo roko.

Hitro v posteljo se vsi podajo,
saj v ponedeljek ob osmih
pošta odpre svojo dvorano.

Tjaša Kancler, 6. a

ŠOLA MED KARANTENO

Zaradi korone šola počiva
in si nove moči nabira.

Da virus odpravimo,
da se vsi ne zadavimo.

Ko virus umre,
vse šole spet odpre.

Takrat se bomo redno razkuževali,
ter poljubov si ne bomo več dajali.

Til Erhatic, 6. a

ZOBNA AMBULANTA V NEDELJO

Zobna ambulanta v nedeljo dolgo počiva,
potem pa sama sebi zobe umiva.
Preizkusi še nitko in ustno vodico,
potem pa spiše še bistro vodico.

Za zajtrk pripravi si sladkarije,
saj danes zobarja ni, da ji teži.
Potem začne se dolgčas,
zato nadane si rokavice,
masko, očala in nogavice.
Vrta, brusi, sesa, zaliva,
najhuje pa je, ko si zobke maji.

Ker počuti se pridno in pogumno,
»pošttemplja« se s smeškom.
Zvečer utrujena zaspi,
ker v ponedeljek jo vik in krik otrok prebudi.

Nik Muršec, 6.b

Banka v nedeljo

Banka v nedeljo
v džakuziju leži,
saj v poslovalnici njeni
nikogar ni.

Z denarjem se skriva,
s krediti prepira,
z depoziti prepeva
in na soncu uživa.

Skuha si dobra jedila,
da želodček bi si napolnila,
na koncu še kavo,
iz avtomata ta pravo.

Banka je srečna,
ko teden se začne,
še bolj je vesela,
ko se vikend prične.

Saša Kancler, 6. a

Pošta v nedeljo

Pošta je vedno v nedeljo zaprta,
druge dni pa vedno odprta.

Položnice v nedeljo počivajo,
dokler naslednji dan jih še ne ovijejo.

Znamke druge na drugi spijo,
naslednji dan si že rečejo adijo.

Poštno kolo se končno lahko spočije,
zaradi tedenske norčije.

Računi že čakajo na poštarja,
ko v ponedeljek izza ovinka pridivja.

Hana Železnik, 6. b

Zobna ambulanta v nedeljo

Zobobol je huda reč,
ko nastopi ni več hec.
Zobu je zdravilo treba dati,
in zobarja poiskati.

Tu nastopi pa zadrega,
ker zobar v nedeljo zoba ne drega.
Zobek, zobek ti si kriv,
da moj vikend ne bo igriv.

Filip Dolenc, 6. b

V poeziji je vse mogoče- da je to res,
smo se s šestošolci prepričali s
pesmijo Borisa A. Novaka-
Prebesedimo

Nastale so zanimive, izvirne,
»prebesedene« pesmi.

Svet na splet

Letos spomladi je dom koronazapor postal
in žal ne vemo, kako dolg bo to ostal.

Šola se je spremenila v daljnouk,
saj na daljavo poteka naš pouk.

V bolnišnice hitijo koronajunaki,
v cvetličarne rožarji in
na policijske postaje kaznopisci.

Ko učitelji postanejo zoomitelji,
se zavrti svet
in učilnica se preseli na splet.

Ema Crnjakovič, 6. a

NAROBE SVET

V svetu besed,
nič čudno ni,
če osel za ženo
oso dobi.

Le kje bi živela,
kakšen bil bi otrok,
mogoče bil bi
osel s krili,
ali pa črtast do nog.

Le kako bi mu
bilo ime,
mogoče osalo
ali pa nekaj za šalo.

Neli Žunko, 6.a

NOVE BESEDE

Zgubane besede
so tečne, nič srečne.
Stare so in črke jih bolijo,
nič več se ne smeji.

Vzemimo lupo,
podajmo se v svet
in raziščimo
slikovit svet novih besed.

Torbo prebesedimo v zvezkonos.
Knjige prebesedimo v zgodbopise.
Svinčnik prebesedimo v pisočrk.
Radirko prebesedimo v napakobris.
Peresnico prebesedimo v pisalonos.

Ne razumete? Pomislite!

Nova beseda zvezkonos nosi zvezke.
V zgodbopisih je napisanih milijone zgodb.
Prebesedena beseda pisočrk piše črke
in napakobris izbriše vse napake.
Ko je konec pouka pa v pisalonos
pospravimo vsa pisala.

Zabavno je izmišljanje novih besed,
da ne bodo zgubane in tečne.

Nove besede so
dišeče, svetleče in srečne.

Jakob Brbre, 6.a

PREBESEDIMO BESEDE

Na svetu je veliko dolgočasnih besed.
Prebesedimo jih v nove besede.

Glavnik prebesedimo v česalnik.
Z lepim česalnikom si naredim frizuro.

Posteljo prebesedimo v ležalnico.
Na ležalnico grem, kadar sem utrujen.

Jan Širec, 6. b

VČASIH

Včasih je kruh bil samo kruh,
potem pa postal je potepuh.
Potepuha so pošiljali vsepovsod,
vsak ga je lahko kupil za cel sod.

Zdaj, ko virus ni samo prehlad,
potepuha peče doma vsak rad.
Vsi bi veliko kvasa, špasa
veliko ljudi ima preveč časa.
Kaj pa, če je čas samo klobasa?
Vrzi to klobaso, da ne zmanjka špasa.

Vanesa Ušaj, 6. b

PREBESEDIMO

Knjiga, šola in zvezek,
te rabijo nov začetek,
zato smo se tega odločili v petek.

Poiščimo nove,
nikoli slišane besede,
zato si jih najrajši kar izmislimo.
Šolo prebesedimo v...Labirint znanja!
Knjigo prebesedimo v...Zakladnico informacij!
Nazadnje še zvezek v... Tok povedi!

Labirint znanja ti vse pove, kar si se v šoli naučil,
zakladnica informacij ti pove, kar si želiš,
tok povedi ti preveri, če si kaj narobe napisal.

Hana Železnik, 6. b

